

1

Het dak van de auto is ziek.
Opgedroogd gelig pus bedekt de laklaag.
Overal steken er bruine puisten uit.
Nok slentert ernaartoe.
De auto staat in de schaduw van
een dikke boom geparkeerd.
‘Wow, kijk die duivenpoep eens!’
De buurjongen wijst en lacht.
‘Jullie auto heeft de pokken, man!’
Nok loopt naar hem toe.
‘Boks, ouwe. Oei, dat is inderdaad serieus goor!’
Met een stokje port Nok erin.
Dat gaat dus niet, want het is keiharde shit.
Dan kijkt hij naar boven.
Boven de auto deinen twee dikke takken
zachtjes met de wind mee.
Takken vol roze bloesem.
Een boomboeket.
Volgens zijn moeder is het een judasboom.
Boeit niemand, maar goed.

In de kruising van twee takken ontdekt hij een staart.
 'Kijk, daar zit een poepmonster.
 Die broedende duif hangt precies
 met haar dikke kont boven onze auto.
 Opzouten!
 Nok zoekt iets om naar het beest te gooien.
 Smerige vliegende ratten zijn het.
 En gore ziekteverspreiders.
 Hij haat ze! Oprecht.
 Als er één voor zijn voeten zit, rilt hij al.
 Met die kriebelige pootjes.
 En die zogenaamd onschuldige oogjes.
 Ze vliegen rakelings langs je hoofd,
 zodat je je te pletter schrikt.
 En ze zijn te stom om voor de duivel te dansen.
 Zo fladderen ze altijd vlak voor de wielen van je fiets weg.
 Alsof ze overreden willen worden.
 Duiven zijn gewoon suïcidaal.
 Niemand zal ze missen, die klotebeesten!
 De duif boven hun auto MOET weg!
 Wat dént ze wel, dat walgelijke poepmonster!
 Dat beest vervuult alles:
 zijn stad, zijn straat, zijn auto, zijn gedachten.
 Weg ermee!
 Woest rukt Nok een stoeptegél los
 en smijt die op de grond.

Vlammeende haat infecteert zijn spieren.
 Kapot, die rotduif moet kapot!
 Hij pakt een grote brok van de tegel
 en zwaait zijn arm naar achteren.
 De snoeiharde worp, recht naar de staart van de duif,
 brengt hem uit zijn evenwicht.
 Hij balanceert op de ballen van zijn voeten.
 Met krakend geweld breekt één van de takken.
 Gefladder, opvliegende veertjes.
 YES! Raak!
 'Nu zing je wel een toontje lager, hè, vriend!'

Nok lacht honend.

‘Dat zal je leren, met je zielige gekoer. Ha!’

‘Hé, doe normaal, gap!’

Ik haat die dieren ook, maar jij haat in het kwadraat.’

De buurjongen legt een arm om Noks schouder.

‘Bro, wat maakt het uit?’

Het is toch maar een fokking duif.’

‘Niks *maar een fokking duif*.

Je moet respect voor een dier hebben, Nok!

Het is, net als jij, een levend wezen.

Duiven horen bij de stad.

En zij zit daar gewoon rustig te broeden.

Dus chill een beetje.’

‘Dier,’ briest Nok, ‘dat is geen dier.

Dát daar is een ding, een het, een niks!’

Dan zucht hij.

Hij haalt zijn schouders op en draait zich om.

Hij is moe. Zoals altijd.

Moet pa de auto maar ergens anders zetten.

Weg poepprobleem.

Bovendien, waar maakt hij zich druk over?

Zijn pa heeft er geen moeite mee, dus waarom hij wel?

Nok opent de deur van het flatgebouw.

Het ruikt muf in het portiek.

Een typische oudemensengeur.

De bejaarde buurman zal zijn hondje

wel weer uitgelaten hebben.

Nok loopt de trap op naar de derde etage

en steekt de sleutel in het slot van de voordeur.

Eenmaal binnen doet hij zijn schoenen uit,

hangt zijn jas aan de kapstok en loopt de huiskamer in.

De klok in de kamer slaat twaalf uur.

Die oude klok van zijn oma tikt dapper door. Hij grinnikt.

Zijn moeder zit aan tafel.

Ze kijkt op van haar laptop.

